

במדינה

הפכו את המיפעל הענק לאודים עשנים. השריפה בקרגל השבוע, אחת הגדולות במדינה, היתה השנייה במיפעל תוך חודש ימים — לאחר שבמשך 11 שנה לא היתה בו אף דליקה קטנה אחת. על הדליקה הראשונה, לפני כחודש, הצליחו הפועלים להתגבר בעצמם, עוד לפני שהגיעו למקום מכביי-האש. אך הפעם עלו מאמצייהם בתוהו.

לא הצתה, לא חבלה. המשטרה, לי עומת זאת, הגיעה בזמן. מייד כאשר אספה את 34 פועלי המשמרת הראשונה לחקירה, גילתה שבין העובדים סובכת השמועה כי היו אלה הפועלים הערבים שהציתו את ה-

(המשך מעמוד 14)

על היתרה, והיה משוכנע שעלה על הדרך לאושר. מה גם שמזכירת המיכללה, לדב-ריו, חזרה ואישרה בפניו שאכן אין לו מה לדאוג: השכלתו המעטה מספיקה לחלוטין.

פלדווזיה — כמו סנדלרות. גצל התפכח מחלומו במהירות. מייד עם תחילת הקורס, גילה שהשכלתו אינה מספקת, והוא אינו מבין מילה מדברי המרצים. הוא עזב את ספסל הלימודים, ביקש את כספו בחזרה. בקשתו נדחתה באדיבות. או פנה גצל ללורת עורדין. יצר בכך גצל, כנראה, תקי-

מת לא יצאה אף מילה החוצה על נסיבות מותו. קשר של שתיקה אפף את הוצאתו להורג על-ידי המשטר השרירותי של הכלא. כשאדם נתקף במחלה קשה בחוף — הוא יכול לעשות אלף ואחד דברים כדי להושיע את עצמו. בפנים — בתוך בית-הסוהר, אין לו כל אפשרות להילחם על חייו.

כאמור, אין זה מיקרה בודד וייצא-דופן. באותה צורה מת בזמנו הדיר ישראל בר ככלא שאטה. הוא מת מהתקפת-לב, אחרי שבשתי התקפות קודמות לא קיבל טיפול רטואי מתאים. אחרי התקפת-הלב הראשונה שלו, הגישה משפחתו בקשה למתן רשות לרופאו הפרטי לטפל בו ככלא. הטיפול בר בקשה נמשך ללא תוצאות, עד שהדיר בר מת בהתקפה שלישית, לפני בוא התשובה.

(המשך מעמוד 17)

טרם סיימה את מסקנותיה עד היום הזה. שום דבר לא השתנה בשירותים הרפואיים של בתי-הסוהר בארץ.

כך נראה בית-החולים בכלא

כראי להקדיש מיספר מילים לתיאור בית-החולים בבית-הסוהר של רמלה. זהו מיסדרון ארוך שמשני צידי תאי מעצר רגילים אשר בהם מותקנות מיטות רגילות במקום המיטות הרוקומטיות בתאי הכלא האחרים. המקום מוזהם ומלוכלך. ה-חובשים העובדים במקום נראים ומתנהגים כסוהרים אחרים. החולים מקבלים שני סדינים שברוב המיקרים מוכתמים ומזוהמים. את האסירים המגיעים לבית-החולים נועץ לים בתא שגודלו הוא 2 מטר על 2.5 מטר. בכל תא כזה יש צוהר קטן שבקושי בוקע ממנו אור, והמכוסה בשכבת ברזל עבה. צוהר זה צופה לחצר "האגף המיוחד" בו כלואים מופרעים מסוגים שונים: הומוסקסואלים, סתם פסיכופאטים ומתפרעים.

מרבית הפאציניטים בבית-החולים הם חב' לנים ערבים פצועים, ונרקומנים. כתוצאה מכך השפה השלטת בבית-החולים היא ערבית, גם בקרב החובשים והסוהרים. רופא בא לבית-החולים זה למשך שעות-שלוש ביום, עובר במהירות על פני המיטות ומסתלק. בשאר שעות היום אין שם רופא.

עד שעה 3.00 אחה"צ כלואים החולים בצניוק זה, המואר במנורה חלודה שאין כימעט אפשרות לקרוא לאורה. ב-4.30 מקב' לים החולים את ארוחת-הערב שלהם ולאחר ייה מתחילה הצעדה לאורך המיסדרון. ה-אפל. ביד ערוב נסגרים התאים שוב. אין שום אפשרות לקבל שתייה מחוץ לשעות הארוחות. בלילה צריכים האסירים לעשות את צרכיהם בתוך "הקאדלים" — כדי חלב של תנובה. מדי לילה משתוללים הנרקו-מנים בתאים. כשהם עושים את צרכיהם על היצפה או מקיאים, אין שום אפשרות ל-קנות את הוזהמה עד הבוקר.

המקלחת ב"בית-החולים" דוחה בזהה. הל שבור בה מלבד המים. 10 אסי' יים חולים חייבים להתגלח בסכין-גילוח אחת לעיני הסוהר. גם בלילה אין מנוחה חולים. מלבד השתוללויות הנרקומנים, זעירים הסוהרים את החולים פעמים מיספר לילה וסופרים אותם בעזרת קרן-אור חזקה. זה נקרא בבית-סוהר רמלה "בית-החולים". אין פלא שאסירים ותיקים עושים הכל כדי א להגיע למקום זה, בו התנאים קשים תר מאשר תנאי האסירים הבוירים. ולמ' ום זה הובא האסיר יחזקאל יצחק, אחרי התגולל שלושה חודשים בחצר מעשיהו, תפתל מכאבים וללא כל עזרה רפואית.

הוא לא נשאר ב"בית-החולים" זמן רב. חזירו אותו חזרה לצריפו בטענה שאין לעשות בו בבית-החולים. מצבו הלך החמיר. כעבור מיספר ימים, כשלא יכול היה לעמוד על רגליו, נלקח שוב לבית-החור-ם. הוא שכב שם שבועיים וחצי והתחנן ל יום בפני הרופא שיעבירו אותו לבית-לים אנושי בו יזכה בטיפול הומאני.

ב-8 ביולי, כשמצבו הרוע באופן קיצוני, צבירו אותו לבסוף לבית-החולים אסף זופא שם הוא נפטר כעבור 5 ימים. כפי שנמסר למשפחתו, הוא מת מסרטן.

התשובה:

"אין תגובה!"

בטענה כי יחזקאל יצחק היה חולה 1 סרטן, ומיילא דינו מות, אינה תוספת. כיום, אחרי שנפטר, אין לדעת אם בשי-מוקדם יותר שגילו המחלה לא ניתן להצילו. נגד סוגים מסוימים של סרטן כיום הקרנות, תרופות וטיפולים, המסו-ם לעכב את התפתחות המחלה.

אבל איש בבית-הסוהר לא איבחן את לתו של יחזקאל יצחק. הוא יכול היה יתה מידה למות ממחלה אחרת, שאינה ארת. יותר מזאת: לפי החוק יש סמכות ר-המשטרה לשחרר מבית-הסוהר אסירים עמים רפואיים. זהו חוק שנועד לאסירים צבו של יחזקאל יצחק — כדי שיוכלו זור את חייהם בצורה נורמלית ולא כי-צו צניוק, המכונה כפי האסירים "גיהי" של כלא רמלה" — הנקרא משום מה "ת-חולים".

נורא בפרשה זו הוא חוסר-האונים ה-ולט של חולה במצבו של יחזקאל יצחק. זעירים במחשיותו וברמלה ידעו מה קורה הוא התגולל גלוי לעיני-המשט. איש לא יכול היה להושיעו. גם אחרי ש-

תמונות השבוע

בשנה שעברה. בים שררה אוירה של מסיבה עליזה, כשעשרות סיי-רות מנוע דהרו למשות את הצנחנים מן הים. בתמונה נראים שני צנחנים שקפצו יחד וירדו יחד אל המים, במרחק קצר ביותר אחד מן השני. החייל המזוקן שגראה מימין הוא הצנחן הוותיק קאציה.

ליצנח בים
שתי תמונות אלה צולמו השבוע בחוף ימה של תל-אביב, בעת מיפגן הצניחה שנערך במיסגרת שבוע הצנחן. רבבות הצופים שעמדו על החוף ראו הפעם את הצנחנים נופלים למים, ולא על גגות הבתים, כמו

הסירות התחרו ביניהם מי ימשה דווקא צנחנית מן המים. רבים מהם התאכזבו כשבמקום צנחנית — משו צנתן מזוקן. בתמונה נראים אות שתי צנחניות רטובות על הסירה אשר הביאה אותן אל החוף.

בנות רטובות
במרכז מיפגן הצניחה השנה עמדה צנחנית של 36 צנחניות. הצופים על החוף לא יכלו להבדיל מרחוק בין הצנחנים והצנחניות, אבל נהגי-

מיפעל. התסיסה בין הפועלים שעבדו במיפ-על היתה כה גדולה, שהמשטרה מיהרה לעי-צור את מאה הפועלים הערבים, מחשש לפרצות. היה זה למעשה מעצרה-הגנה. שכן החוקרים הבחינו מייד שפעולת חבלה אינה מתקבלת על הדעת במיקרה זה. ברגע ש-פרצה השריפה, עבדו הפועלים הערביים וה-יהודיים זה לצד זה. אין זה מתקבל על ה-דעת שהחבלנים היו בוחרים לפעולתם דווקא את השעה שבה היה המיפעל מלא פועלים.

דים משפטי חשוב. שכן עורך-הדין שלו העלה בפני בית המשפט את הטענה, כי המיכללה לאלקטרוניקה הונתה את גצל באמצעות הצהרה כוזבת.

קבע רשם בית-משפט השלום ב-באר-שבע: "עייתני עיין היטב במודעה, ונראה לי שאדם סביר שהיה קורא אותה, היה עלול להתרשם ממנה שהשתתפות ב-קורס זה אינה צורכת כל השכלה, כמו הש-תתמוח בקורס לנגרות, או סנדלרות."

שריפות

למה נשרף "קרגל"?

מסיבה זו נחקרו הערבים שנעצרו רק כי-עדי ראיינה, לא כחשודים, שותררו מייד. אולם, בניגוד למשטרה, לא היו תושבי לוד-רמלה מוכנים להאמין בנקיון-כפיהם של הפועלים הערביים: "אני לא חושב שהיו צריכים להעסיק ערבים במיפעל כזה, כשיש כליכך הרבה נוער יהודי שהולך בטל" טען אחד מהם. "למרות כל החקירות של המשט-רה, אני עדיין חושד שהערבים עשו זאת."

חקרנו עשרות אנשים — ובשלב זה אין

"עמדנו ממול ובכינו על האסון שקרה. זה היה מחזה מחריד", סיפרו השבוע פועלי בית-האריזה של תנובה, המרוחק רק מטרים ספורים מבית-החרושת קרגל בלוד, "מכאן זה נראה בעינינו כמו לפיד ענקי."

שלוש שעות השתוללו הלהבות, עד ש-